

Full diocesà

12 d'agost del 2018

L'Assumpció de la Mare de Déu

La festa de l'Assumpció de Maria, el dia 15 d'agost, al bell mig de l'estiu, concentra un bon grapat de celebracions.

És la data en què se celebren moltíssimes festes majors de pobles i viles de casa nostra.

Aquesta data fou l'escollida per l'Església per fixar la celebració de l'Assumpció de Maria, una de les solemnitats més antigues dedicades a la Mare de Déu i una de les quatre grans celebracions marianes del calendari litúrgic, una festa que recorda la mort i el trànsit del cos i l'ànima de la Mare de Déu fins al regne dels Cels.

No podem oblidar que l'origen de la major parts de les nostres festes i tradicions provenen de la devoció secular dels pobles i ciutats en vers la Mare de Déu, un sant o una santa.

El culte a la Mare de Déu ha estat el "pal de paller" en moltes d'aquestes celebracions que han passat de generació rere generació fins els nostres dies.

Celebrem amb joia les nostres festes tradicionals sense oblidar el seu sentit i el seu origen.

Bona Festa Major!

«Més encara: el pa que jo donaré és la meva carn»

Diumenge XIX durant l'any / Cicle B

Lectura del primer llibre dels Reis

En aquell temps, Elies caminà durant un dia pel desert, s'assegué a l'ombra d'una ginestera i demanà la mort, pregant així: «Ja n'hi ha prou, Senyor. Preneu-me la vida; no he de ser més afortunat que els meus pares.» Després s'ajagué sota aquella ginestera i s'adormí. Mentre dormia, un àngel el tocà i li digué: «Aixeca't i menja.» Llavors veié al seu capçal un pa cuit sobre pedres i un cànir d'aigua. Menjà i begué, i s'adormí altra vegada. L'àngel del Senyor el tornà a tocar i li digué: «Aixeca't i menja, que tens molt de camí a fer.» Ell s'aixecà, menjà i begué, i amb la força d'aquell aliment caminà quaranta dies i quaranta nits, fins que arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu.

(19,4-8)

Salm responsorial

Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.

(Salm 33)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Germans, no entristiu l'Esperit Sant amb què Déu us ha marcat per reconèixer-vos el dia de la redempció final. Lluny de vosaltres tot malhumor, mal geni, crits, injúries i qualsevol mena de dolenteria. Sigueu bondadosos i compassius els uns amb els altres, i perdoneu-vos tal com Déu us ha perdonat en Crist. Sou fills estimats de Déu: imiteu el vostre Pare; viviu estimant, com el Crist ens estimà; ell s'entregà per nosaltres, oferint-se a Déu com una víctima d'olor agradable.

(4,30-5,2)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, els jueus murmuraven de Jesús perquè havia dit que era el pa baixat del cel, i es preguntaven: «Aquest, no és Jesús, el fill de Josep? Nosaltres coneixem el seu pare i la seva mare, i ara diu que ha baixat del cel?» Jesús els digué: «No murmureu entre vosaltres. Ningú no pot venir a mi si no l'atreu el Pare que m'ha enviat. I els qui vénen a mi, jo els ressuscitaré el darrer dia. Diu el llibre dels Profetes que tots seran instruïts per Déu. Tots els qui han sentit l'ensenyament del Pare i l'han après vénen a mi. No vull dir que algú hagi vist mai el Pare: només l'ha vist el

qui ve de Déu; aquest sí que ha vist el Pare. Us ho dic amb tota veritat: els qui creuen tenen vida eterna. Jo sóc el pa que dóna la vida. Els vostres pares, tot i haver menjat el mannà en el desert, moriren, però el pa de què jo parlo és aquell que baixa del cel perquè no mori ningú dels qui en mengen. Jo sóc el pa viu, baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. Més encara: El pa que jo donaré és la meva carn: perquè doni vida al món.»

(6,41-51)

«Lluny de vosaltres tot malhumor, mal geni, crits, injúries i qualsevol mena de dolenteria. Sigueu bondadosos i compassius els uns amb els altres»

Fonamentats en Déu

Jean Hakolimana, prev.

Els jueus tenien mil maneres de referir-se a Déu sense esmentar-lo directament. Una és el passiu diví. Es tracta de plantejar un acte sense aclarir el seu actor. En alguna ocasió Jesús es va estranyar que els seus contemporanis se saltin un criteri tan bàsic de la interpretació de les Escriptures, atribuïnt a Moisès allò que és obra de Déu. Aprofita l'oportunitat per a refermar així la seva aposta per reconèixer Déu com a fonament de tot, al marge de tota mena de processos. És el que ell anomena «treballar per un menjar que es conserva sempre i dóna la vida eterna». El creient és un home que es preocupa d'alimentar el que en ell hi ha d'etern, arrelant la seva vida en un Déu que viu per sempre.

A vegades els cristians tenim recels a afirmar la nostra fe per por de la burla. Tanmateix, anàlisis serioses auguren més dificultats per a la modernitat que no pas per a la fe. S'ha fet de vegades burla dels creients dient que, davant la por de la mort, s'inventen un Déu i un cel on projecten inconscientment els seus desigs d'eternitat. Tanmateix, la modernitat intenta per tots els mitjans aturar el temps. L'home modern no creu ni en Déu ni en l'eternitat i, al mateix temps, s'esforça per eternitzar un temps privilegiat de la seva existència. No és difícil veure com l'horror a l'envelliment i el desig d'agafar-se a la joventut porta de vegades a comportaments propers al ridícul. Quan l'home busca eternitat, no està buscant establir-se en la terra d'una manera una mica més confortable i durar una mica més que en l'actualitat, sinó a trobar una vida de qualitat definitiva que respongui plenament a la seva set de felicitat.

La imatge

Sobretot el quart evangeli porta a formular-nos la pregunta de «Qui és Jesús?». No s'hi val una resposta estereotipada de catecisme («El Fill de Déu fet home»), que no és falsa però no gaire vital; no diu la relació que Déu estableix amb la humanitat per mitjà d'ell ni en què m'afavoreix.

Qui és aquest Pa baixat del cel que qui en menja viurà per sempre? Un bon treball de vacances.

Cistella de pa (1945). Salvador Dalí

Agenda

Lit. hores: Setmana III

13 dilluns

—Sant Hipòlit, prevere, i sant Poncià, papa, màrtirs (†235)
Ezequiel 1,2-5.24-2,1a / Salm 148 / Mateu 17,22-27

14 dimarts

—Sant Eusebi, laic(s.IV)
Ezequiel 2,8-3,4 / Salm 118 / Mateu 18,1-5.10.12-14

15 dimecres

—Assumpció de la Benaurada Verge Maria
—Sant Tarcisi, màrtir (†217)
Apocalipsi 11,19a;12,1.3-6a.10ab / Salm 44./ 1 Corintis 15,20-26 / Lluç1,39-56

16 dijous

—Sant Esteve d'Hongria, rei (975-1038)
—Sant Roc, laic (1295-1327)
Ezequiel 12,1-12 / Salm 77 / Mateu 18,21-19,1

17 divendres

—Sant Jacint, prevere (†1257)
Ezequiel 16,1-15.60.63 / Salm Isaïes 12,2-3.4bcd.5-6 / Mateu 19,3-12

18 dissabte

—Santa Elena, emperadriu (†329)
—Santa Laura, verge
Ezequiel 18,1-10.13b.30-32 / Salm 50 / Mateu 19,13-15

19 diumenge XX de durant l'any / Cicle B

—Sant Magí, asceta i màrtir (s.III-IV)
—Sant Joan Eudes, (1601-1680)
Proverbis 9,1-6 / Salm 33 / Efesis 5,15-20./ Joan 6,51-58

Alegreu-vos-en i celebren-ho (VIII)

Sant Pare Francesc

95. En el capítol 25 de l'evangeli de Mateu (vv. 31-46), Jesús torna a aturar-se en una de les benaurances, la que declara feliços els misericordiosos. Si cerquem aquesta santedat que agrada als ulls de Déu, en aquest text trobem precisament un protocol sobre el qual serem jutjats: «Perquè tenia fam i em donàreu de menjar, tenia set i em donàreu de beure, era foraster i em vaucollir, anava despullat i em vaucostir, estava malalt i em vaucostar, era a la presó i vinguéreu a veure'm» (25,35-36).

96. Per tant, ser sants no significa posar els ulls en blanc en un suposat èxtasi. Deia sant Joan Pau II que «si veritablement hem partit de la contemplació de Crist, hem de saber-lo descobrir sobretot en el rostre d'aquells amb qui ell mateix ha volgut identificar-se». El text de Mateu 25,35-36 «no és una simple invitació a la caritat: és una pàgina de cristologia, que il·lumina el misteri de Crist». En aquesta crida a reconèixer-lo en els pobres i sofrents es revela el mateix cor de Crist, els seus sentiments i opcions més profundes, amb els quals tot sant mira de configurar-se.

97. Davant la contundència d'aquestes crides de Jesús és el meu deure, com a vicari seu, pregar als cristians que les acceptin i rebin amb sincera obertura, «sine glossa, és a dir, sense comentari, sense elucubracions i excuses que els treguin força. El Senyor ens va deixar ben clar que la santedat no pot entendre's ni viure's al marge d'aquestes exigències seves, perquè la misericòrdia és «el cor palpitant de l'Evangeli».

98. Quan trobo una persona dormint a la intempèrie, en una nit freda, puc sentir que aquest fardell és un imprevist que m'interromp, un delinqüent ociós, un destorb en el meu camí, un agulló molest per a la meva consciència,

un problema que han de resoldre els polítics, i potser fins i tot unes escombraries que embruten l'espai públic. O puc reaccionar des de la fe i la caritat, i reconèixer en ell un ésser humà amb la meva mateixa dignitat, una creatura infinitament estimada pel Pare, una imatge de Déu, un germà redimit per Jesucrist. Això és ser cristians! O per ventura pot entendre's la santedat al marge d'aquest reconeixement viu de la dignitat de tot ésser humà?

99. Això implica per als cristians una sana i permanent insatisfacció. Encara que alleujar una sola persona ja justificaria tots els nostres esforços, amb això no en tenim prou. Els bisbes del Canadà ho van expressar clarament mostrant que, en els ensenyaments bíblics sobre el Jubileu, per exemple, no es tracta tan sols de realitzar algunes bones obres sinó de buscar un canvi social: «Perquè les generacions posteriors també fossin alliberades, clarament l'objectiu havia de ser la restauració de sistemes socials i econòmics justos perquè ja no hi pogués haver exclusió.»

